

Літнорович Тетяна Миколаївна

МУДРІСТЬ ЖИТТЯ

Дев'ятий збірник поезій

Рівне, 2006

Літнарівич Т. М. Мудрість життя .Дев'ятий збірник поезій.Рівне,2006,-76 с.

З М І С Т

	Стр.
Передмова автора	4
1,Передвиборні настрої 2006 року.....	5
2.Гармонія в природі.....	6
3.Недалекоглядні. тупі урядовці.....	6
4.Прожила б спокійно і тихо.....	7
5.Недоторканість злочинна.....	7
6. Сон.....	8
7. Закони істини.....	11
8. Розбірки.....	12
9. Хитрощами, лестощами.....	12
10. Маску зняв.....	13
11. Думи простого народу.....	15
12. Руйнація.....	16
13. Зрівнялівка в пенсіях.....	17
14. Прометея вогонь не згасає.....	18
15. Фашизм не пройде!.....	19
16. Лазаренко рветься на Україну.....	21
17. Пізнай, хто це.....	22
18.Корінь життя дає.....	23
19. З появою злочинців у законі.....	25
20. Рік господарювання оранжєвих.....	25
21. Різдв'яна ніч.....	27
22. Крещение.....	28
23. Синам.....	29
24. Сон-богатир.....	30
25. Древній Гриців.....	30

26. Вірність Вітчизні.....	32
27. Змінюються часи, змінюється мораль.....	34
28. В пошуках істини.....	35
29. Мрії.....	36
30. Пам'ять.....	36
31. Зміна поколінь.....	37
32. Герої.....	37
33. Мудрість життя.....	39
34. Відчуття душі моєї.....	39
35. Батьківщини зов.....	40
36. Не шукай вигоди легкої.....	41
37. І носить же таких Земля.....	41
38. Його жінка обід не варить.....	41
39. П'ятнадцять років нам обіцяють.....	42
40. Цікавість.....	42
41. Роздуми душі моєї.....	43
42. Мить.....	43
43. Вечірні роздуми.....	44
44. Ластівка.....	45
45. Кодування має силу.....	46
46. Україно, Вітчизно мила моя.....	47
47. Спогади молодості.....	47
48. Напередодні виборів.....	48
49. Вікові спостереження.....	50
50. Як вижити ?.....	51
51. Моє покоління.....	52
52. Сьогодні.....	53
53. Сльозинка часу.....	54
54. Після «Жди мене».....	55
55. Порив душі народу.....	56
56. Після виборів.....	58
57. Життя – велике щастя.....	59
58. Глаза говорять.....	60
59. Яке ж то заздрісне око.....	61

60. Героїзм Феодосії.....	62
.	
61. Гриців.....	64
62.Згадки буття.....	67
63. Україно, рідний краю.....	68
64.Лихоліття в Грицеві.....	68
65. Список опублікованих робіт автора.....	76

Передмова автора

**2006 рік добрих сподівань
І рік гірких розчарувань.
Що пережито в цей рік було народом,
Мій розум ,серце записали згодом.**

**Правдиво всі події відобразили,
Когось ,можливо, і вразили.
Та злочини від Господа не сховаєш,
Оцінку заслужену історією маєш.**

**Багатство кане в вічність,
А літописи, історія остаються,-
Нащадкам для науки придадуться.**

**Я не лукавила і не брехала,
Що народ переживає
П'ятнадцять років,
Про те і писала.**

Літнарівч Тетяна Миколаївна

МУДРІСТЬ ЖИТТЯ

Дев'ятий збірник поезій

**Впорядкував Літнарівч Руслан Миколайович,
Доцент, кандидат технічних наук**

**Комп'ютерний набір, редагування, дизайн і
макетування в редакторі Microsoft®Office®Word**

Р.М.Літнарівч

Рівне, 2006

На грудях, на ланцюгу
Бляха круглая висить:
Велике зображення черепа,
А навхрест дві костомохи з руки.
Мертві очиці проникнути хочуть аж до душі,-
На шапці емблема ця, також, красується;
Від ката холод і смерть віщується.
Очі, як в злого собаки,
Готовий тебе розірвати.
Вампір у людській подобі,
Не насититься невинної крові.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ РОБІТ АВТОРА

1. Літнарівич Т.М. Народ мій є, народ мій вічно буде! Сміт. Гриців, Шепетівського району, Хмельницької області., 2000р. - 35с.
2. Літнарівич Т.М. ПАМ'ЯТЬ. Чернігів, 2002, - 116с.
3. Літнарівич Т.М. СТЕЖИНАМИ ЖИТТЯ. Збірник поезій. Чернігів 2003, - 106с.
4. Літнарівич Т.М. Є СПРАВЕДЛИВІСТЬ. Збірник поезій. Чернігів, 2003, - 101с.
5. Літнарівич Т.М. ВІРА В ПЕРЕМОГУ. П'ятий збірник поезій. Чернігів, 2004, - 131с.
6. Літнарівич Т.М. ВІТЕР ЧАСУ. Шостий збірник поезій. Чернігів, 2004, - 111с.
7. Літнарівич Т.М. СОВІСТЬ. Сьомий збірник поезій. Чернігів, 2005, - 68с.
8. Літнарівич Т.М. ДЕ ТИ БРОДИШ НАША ДОЛЕ? Восьмий збірник поезій. Чернігів, 2005, - 32с.

Передвиборні настрої 2006 року

Ви що завгодно можете бажати,
Одне лиш треба пам'ятати:
Що на все є Божа воля,
На всяке дійство визначена доля.

Переконатись можете самотійно:
Урок історії вчитель є надійний.
Коли фашисти до Волги вже добирались,
На перемогу видиму сподівались.

Та Божа воля іншою була,
Вона фашиста до поразки прирікла.
Отак завжди буває:
Гнобитель, зрадник перемоги так бажає,

А Бог стає на захист бідного народу,
Пошле йому нежданну перемогу.
Народ на вибори 2006 р. надію покладає,
А хто переможе - Всевишній лише знає.

Єдине – люди моляться завжди,
Щоб сили добра перемогли,
Щоб в краї справедливість почалась,
Робота всім, всім знайшлась.

Щоб нас не грабили, не руйнували,
Злочинців всіх, всіх карали,-
Хто що заробив, те і мали.
По Божій волі все твориться.

Побачимо, якою буде наша дісниця.

Гармонія в природі

Гармонія народження звуку,
Щось більше, як сучасна наука.
Мелодія, всемогутня володарка,
Почуттям керує без остатку.

Звичайно, звуки в тиші народились,-
З гаями, лісами, з природою злились.
І щєбіт птахів, і Кру журавлів,
І листя шепіт, і гуркоту морський прибіій.

І гуркіт грому в небесах
З тиші народились,після з тишею зіллються,
Мовчанням, таємницею візьмуться.
Природа вмє таємниці зберігати
І гармонією звуків чарувати.

Недалекоглядні, тупі урядовці
Подлянку самі собі зробили,
Що по телебаченню
Шведську демократію показати зуміли.

Тут середній і неграмотний глядач
Висновки зробить після таких передач:
Яке суспільство краще для народу,
Лиш дайте йому нагоду.

* * *

Сиділа у сусідів, глянула у вікно .

Фашисти більш нікого не знайшли,
Запалили хату з жертвою,постріляли і пішли.
Донька плакала,кричала,
Та сусідка її заспокоїла і задержала.

А після ховалась де могла,
До дня Перемоги дожила.
Одружилась,вона,звісно,
Може більше розповісти.
Тільки де ж її знайти?

Звершилось те,що Небо заповіло:
По-правді жити всім дано,не чинити зло.
Кожен повинен пам'ятати,
Що за злочин буде відповідати.

За тяжкий злочин – ти ,діти і внуки будуть відповідати,
Це потрібно всім, всім пам'ятати.
Хай лихоліття нас минають,
Люди на планеті щасливо жити мають.

А історії лишаться сумніі часи,
Хай на планеті щасливими будуть усі.
На цьому Грицівська трагедія скінчилась,
Дай Боже,щоб ніколи і ніде не повторилась.

ПОРТРЕТ ГЕСТАПВЦЯ

Один вигляд гестапівця лякає,
Він на собі клеймо ката має.
На гестапівця глянеш,
Мороз по шкірі пробіжить.

Вогнем автоматним по них провели,
Звалилися трупи всі до землі.
Бензином облили, підпалили костер,
З димом відлетіли їх душі до вищих сфер.

Коли Недогона за опір схопили,
В гестапо завезли, там посадили.
Жінка сама зрозуміла,
Що лиш втечею врятуватись можливо.

В залізні ночви двох діток посадила,
Кожухом добряче вкрила.
По санный дорозі в село Партинці пішла,
А злая доля за нею смерть вела.

Аж ось навпроти добротні сані, коні аж пушать,
В них два поліцаї на підпитку гомонять.
Впізнали Недогониху, на сміхалися злорадно,
Забрали бідолаху в сані, кинули дітей.
І повезли у поліцію назад.

Вранці за хлівом всіх розстріляли,
Страшний цей злочин снігом замітало.
А пам'ять снігом не притрусить,
Вона живуча і учити мусить.

Щоб не забув ніхто,
Що пережили в Грицеві давно.
Після вчинених розправ
Гнів фашистів до Кучерика погнав.

Оточили, як звичайно хату,
Застрелили хазяйку-матір.
Донька, як на те ішло,

Прожила б спокійно і тихо,
Не звертала б уваги на житейське лихо,
Як би талан і розум спокій дав,
На чвари в краї уваги не звертав.

Думки роєм пролітають,
Все до шведської демократії рівняють.
Люди всі від Адама і Єви почались,
Чому ж в моралі розійшлись?

Одні в дружбі і злагоді проживають,
А інші грабують, в злиднях народ тримають,
На людське горе уваги не звертають,
З цього насолоду мають.

Гріхи імущих казнокрадів спокутує народ,
Несправедливість робить новий оборот:
Яка ж то сила в краї переможе?
Чи прозріє народ нарешті зможе?
Чи Бог у цьому народу допоможе?

* * *

Недоторканість злочинна
Мудрецы востока говорили,
Чтобы дела Угодные Богу
И народу лишь творили.
Поэтому, неприкосновенность в Индии
Давно упразднили:
Всем равенство, свободу подарили.

Увы – на Украине

Законов мудрости не воспринимают:
Неприкосновенностью преступность покрывают,
Она от возмездия их спасает.
Единственное государство в мире оказалось,
Что от гуманных, справедливых законов отказалось.
Здесь с Божией и народной волей не считается никто,
Злодеям, вора́м, бандитам повезло.

Власть захватили, ограбили народ и всю страну,
Неприкосновенностью прикроют черную строку.
Ох и ловкачи, оболванили народ,
Так всему ж бывает конец и срок.

По велению Неба это свершится,
Время пройдет и добро воплотится.
Как нашествие монголов, разграбили страну,
Народ у нищих превратили у мира всего на виду.

Вот это общество «демократией» называют,
Куда зайдут с такой моралью сами не знают.
Хочется верить, что когда-то бесчинству будет конец:
Правда воскреснет и справедливости будет венец.

Ведь столетиями против рабства воевали,
С Божией помощью народы победу одержали.
С Божией помощью народ победит и у нас,
Не спасет их ни индульгенция, ни золотой запас.

С О Н

Кучмі віщій сон приснився,
Що на суді страшнім опинився:
На лаві поряд нього і Кравчук сидить,

Сусіди розповідали,коли дівчинку забирали,
Вона плакала,просилась,щоб не брали.
Кликала матусю,сусідів,всіх благала,
Що нікому, нічим не завинила,-
Розстріляли.

О,де ж та справедлива Небесна сила?
Чотири роки баба Степа Мілочку ховала,
І після звільнення про неї дбала.
Десь тут в Союзі вона живе,
А відгомін про лихоліття йде.

Вдячна Міла бабусю теж не забувала,
В гості приїжджала,дарунки дарувала.
Розправились з Друзями сповна,
Поїхали палити хату Хлоня.

Дома жінка і четверо діток батька ждали,
Фашистський наказ всі пам'ятали.
На кожнім стовпі висів наказ:
Хто переховує жертву,
Стратим того напоказ.

Тому жінка з дрібними дітьми не тікала,
Що судилося їй,того й чекала.
З'їхались карателі,оточили хату,
Автомати на грудях,вовкодави-собаки.

Перед цим жінка відчула,що трапилось лихо,
Діток переодягла в новеньке все тихо.
На лаві з матусею сиділи,
Карателі нахабно в хату влетіли.

Не зрадити, ради успіху смерть прийняти;
Гаревський від каторги багато спас людей,
Хто не поділяв загарбницьких ідей.
Йому я також вдячна за спасіння,
Якби не він, його втручання, ризиковані труди,
На катрзі сконала б я тоді.

Пишу, а серце кров'ю обливається,
Такі життєві обороти повік не забуваються.
Стоїть могилка в Грицеві на кладовищі
Відважного партизана,-
Честь йому і слава!
Такими пишається держава.

Шпигуни весь час справно працювали,
Родину Друзів запеленгували.
Івана-Друзя в гестапо повезли-замордували,
Дружину зразу розстріляли.

Сина Петра і братову Марину
Теж в гестапо відвезли.
Менші діти тікали, хто куди могли.
А двохрічну Мілочку-дитину,
Мабуть у добрую годину
Баба Степа в мішок посадила.

Городами вночі несла цінний груз,
Дома аж відкрила.
Не раз в печі, в льоху ховала,
При кожнім скрипі хвіртки завмирала.

Боялася сусідів, нелюдима стала,
Вдосвіта за старшенькою прийшла,-
Спізналась, фашистська банда вже забрала.

Страх пройняв його за мить.

Все затихло, суд іде,
В очах темно, згадка йде,
Як грішив, коли і де.
Весь народ судить супостата,
Злодюгу, бандита і ката.

Суддя грізно руку піднімає,
Хмурить брови, злісно промовляє:
«Ну, Кравчук, нам скажи,
Як руйнував, нищив державу ти?»

За свої чотири роки зруйнував ти все нівроку.
Награбив стільки, що не споживеш,-
Не відкупишся від смерті і кари,
Все одно помреш!»

-А ти, Кучма, рекорди всім побив:
До руїн і голоду багатющу державу довів.
На Русі такого бандитського царя ще не було,
Щоб за вісім років повністю все зруйновано було.

За грабунки, голод, сльози,
Ти відповідь даватимеш невдовзі.
Забув, що відповідь держать прийдеться,
Думав, це так тобі минеться?

Як басурман народ голодом морив,
Ні пенсій, ні зарплати не платив.
Розігнав народ на заробітки,
Наплотив сиріт, бандитів швидко.

А весь народ в жебраків перетворив,
Все до кореня зруйнують зумів.
За такі глитайські заслуги
Кара відповідна буде.

Світ не бачив царя-здирника такого,
Щоб довів державу до зубожіння того.
Всі царі прагнули щось побудувати,
Краю славу, велич дати.

Найдурніший, найжадніший, Кучмо, ти,
Бо з країни зробив дикі пустирі.
Зникли села, ферми, Заводи.Стало безробіття,
Саме справжнє лихоліття.

Лиш Кучма і жменька лиходіїв процвітає,
А край весь погибає,-
За це кара Божа тебе чекає.

Чи ж ти басурман татарський,
Що споганив край козацький?
Прадідівську славу розтоптав,
Що б тебе нечистий взяв!

Як же, нелюде, ти так посмів,
Що державу і народ весь розорив?
Лиш свою дурну,тупу небогу
За кордон возив.

Грошей,багатства стільки накопив,награбив,
Що не можеш йому дати ради.
Знай же кате:
Що людське горе,сльози
Тебе будуть мучити завжди.

Розлючений фашист ще більше лютував,
Тому Гриців наш прадавній
Лиха великого зазнав.
Рух опору зростав,фашистам дошкуляв;
Розлючені гестапівці партизан хапали,
Катували,всіх замордували:
Небо ,неначе недобре віщувало,
Морозило,снігом посипало.

В насторожі природа спостерігала,
Яка трагедія Грицівчан чекала.
Замість страху,ненависть до ворога родилась,
Вона від праотців в крові носилась.

Тривожно Гриців спав,
За справи опору карателів-гестапівців чекав.
Схопили партизан:Недогона, Кучерука,
Родину Друзів,Хлоня,Поліщука.

До Гаревського злая доля довела:
Розлючені гестапівці хапали всіх,
В катівнях замучили насмерть їх.

Гаревського-лікаря,партизана,ватажка,
Зненадська так заарештували,-
В староконстантинівське гестапо
Повезти намір мали.

Катуванням добитися мети,-
Герой знав,що втративши свідомість
Може щось сказати.
Краще ковтнути ампулу,назавжди замовчати..

Спочатку євреїв масово вбивали,
Діток і старих в одних ровах засипали.
А після за весь народ взялись:
Для знищення різні методи знайшлись.

В концтаборах з голоду вимирали,
На заводах і копальнях дешево робочу силу мали.
В газових камерах душили,
Стріляли, нищили, як могли-
Аби досягнуть мети.

Одне фашисти не врахували,
Що в спадок від праотців ми мали:
Жагучу любов до справедливості, свободи,
Не коритись по-холуйські,
Не йти з ворогом в угоди.

В крові ці почуття носили,
Їх нащадкам передавали, ними дорожили.
Глянувши з небес на сплюндровану країну,
Господь послав нам мужність, небувалу силу.

Час йшов в священнім гніві,
Герц почався і бої жахливі.
Всевишній послав нам мужність і насагу:
Одержали підтримку з Небес і велику перевагу.

Били ворога в гриву, хвіст,
Тікав восвоюсі недобиток-фашист.
А біснுவатий Гітлер в своїй берлозі отравивсь,
Затаївши подих, світ весь спостерігав,
Як від Волги до Берліна
Наш народ фашиста гнав.

Тяжка мука гряде твоїй душі
І кипіти тобі вічно у смолі.
Ти рід свій опоганив весь,
Знай же, гаспиде, що жде тебе в кінець.

ЗАКОНИ ІСТИНИ

Від створення світу панує істина одна,
Законом непорушним у всі віки була:
Що заслужив у Неба, те й пожнеш,
Що посієш сам, те й збереш.

Жаль, що іноді той хто сіє зло, смерть, сльози,
Сам не платить, а невдовзі
Платитимуть нащадки, подвійною ціною,
Не розуміючи, чому доля їх такою.

Так і з народом буває:
Час іде, нове покоління і не знає,
Чому ж народ страждає?

Чому не так, як в ближніх сусідів,
Чому у них краще і обминають їх біди?
Адже народ має те, що заслужив,-
По правді якій живе і жив.

Тут суддею Бог і Небо виступає,
А народ, що заслужив, те і має.
В мого народу бідам краю не видать:
Ростуть ціни, ліки недоступні, прийдеться голодать.

Лише Господь і знає,

Скільки ще народ бідувать на Україні має.
Чи вгамуються бандюги-казнокради,
Чи найдеться сила,що дасть всьому ради?

Хочеться сподіватися тоже,
Що невдовзі переміни стануть пригожі:
Справедливість, прозорість оживе на Україні,
Божого благословення заслужим віднині.

Р О З Б І Р К И

Дві чорні сили на Землі зустрілись:
За сфери впливу,звісно, не помирились.
Грізно одна на другу наступає,
А народ від розбірок страждає,
І чим скінчиться не знає.

Як би Господь обидві сили знищив,
Весь простір споганений очистив.
Тоді народ і правда б ожила,
Настала б благословенная пора.

Пора, про яку народ давно вже мріє,
Як досягнуть цього не знає і не вміє.
На все потрібна Божа воля,
Від цього залежить і наша доля.

* * *

Хитрощами,лестощами – не дорого
Купить самого ворога.
Коли ж настане якась скрута,
Продасть батька і друга.

Трішня сила штовхнула мене все розпо
Вісти нащадкам.Я не маю права мовча
Ти.Нехай знають,що було пережито
Грицівчанами.Нехай вчаться,
Як треба любити свою Батьківщину

Стародавнє місто Гриців
Колись і Магдебурзьке право мав.
Підземні ходи від татар копав,
Січа запекла в околиці відбулася,-
Братська могила німим свідком осталася.

Храм чудовий Гриців прикрашав,-
Сам Суворов молився в ньому,
Як на війну з Турком відбував.
Такі пам'ятки варто було б берегти,
Та революції не сподобались вони.

Знайшлись в Грицеві людиська,
Не хотілося б таких бачити і зблизька.
Розвалили храм,ікони,реліквії палили,
Цінне все грабили, носили.

З цегли храму першу школу і клуб збудували...
Життя продовжується,мирно працювали.
22 червня страшна звістка всіх вразила,
Що фашистська Німеччина кордон перейшла,
Міста бомбила.

В силу обставин,які стались тоді, наші відступали,
Фашисти швидким маршем йшли,міста займали.
Їх мета- винищити міста слов'ян усіх,
Територію асимілювати для німців лиш одних.

Бог дарує мені днів,життя,
Хоч 80 років вже досягла.
Знаю лиш,що нечесно нажите на користь не піде,
Ще й нащадок кару понесе.

* * *

Україно, рідний краю,
Щиро я тебе кохаю.
Розмаїттям своїм вражаєш,
Багатством людство погтішаєш.

Господь не лише багатством край одарив,
Народ працьовитим,винахідливим зробив.
Хоч все життя за волю воювали,
Та перемогу завжди здобували.

Над морем і над степом чайка в'ється,
Народ за господарство весь береться..
Як би ще припинити політичний розбрат,
Ми б жили як з братом брат.

Не можуть заспокоїтись відьми і супостати,
Свою владу і волю хочуть диктувати.
Хай народ страждає,їх це не займає,
Забулись,що правда лиш перемагає.

ЛИХОЛІТТЯ В ГРИЦЕВІ

Свідком подій,які я пережила у 18
Років,боляче вразили мене.Вони в мені
Наче дрімали.На схилі років якась вну-

* * *

МАСКУ ЗНЯВ

Батько часто в екран руки наставляє:
Всіх запевнює і переконати має,-
Руки чисті, хабарами не марав,
Що заробляв, те і споживав.

Чесно жив і живе,
Сам не відає відкіля капітал пливе.
Прибутки зростають помаленьку,
Сім'ю ж має немаленьку.

За всіх потрібно подбати,
Забезпечити, та й спадщину дати.
А синочок рідний сп'янів від багатства,хабарів,-
Загуляв нівроку,всім хамив,грубив.

В супердорогому лімузині роз'їзжає,
У Києві другого такого дорогого і не має.
За шість тисяч пляшку шампанського «кристал»
розпивав,
Платиновий за сорок тисяч євро телефончик
В кишені мав.
Стодоларові куп'юри чайових швейцарам видавав.

У дев'ятнадцятирічного студента багате,
Розгульне життя.
Такого не дозволила б собі навіть царська сім'я.
Де ж студент джерело багатства такого черпає?
Чи не батько помагає?

Вождь революції, який на боротьбу народ підняв,
Після перемоги на нього наплював.
Так не усвідомивши нічого,
З батькового лица маску сам і зняв.

Всьому світу, друзям і ворогам
Справжнє батькове лице і показав.
Нерозумні діти спокусі піддаються,
Свою зверхність показати приводи найдуться.

Не хочуть, не вміють за маскою сховатись,
Перевіреном, надійним методом користуватись.
Хай народ сам висновки робить,
Хто і як його в оману вводить.

Ціни щоденно вдвічі підрастають,
До аптек, лікарень бідні доступу не мають,-
Тому дружно вимирають.
Ох ти лихо, ще й біда,
Навіщо доля нам така?

Свої козаки народ в жебраків перетворили,
Насититись не можуть, все розграбили і розорили.
Господи, поклади кінець розбою,
Дай справедливість, платим же дорогою ціною.

Дай народу зрозуміти, звідки йде біда,
Хай згадають Шевченкові слова.
Хай блуд на людей не напада,
А президентом оберуть Кармелюка.

Верни країні процвітання, славу,
Підніми з руїн державу.
Вожака справедливого пошли,

ЗГАДКИ БУТТЯ

Я зі страхом згадую перебудову,-
І відчай огортає мене знову:
Як по 7-8 місяців мізерної пенсії не давали,
А тут щеї хвороби приставали.

Мені в онкодиспансері дві операції зробили,
А ліків, хліба купити я не в силі.
Гроші- вклади всі пропали,
Зарплат, пенсій не давали.

Красти, грабити не вмію,
На Бога маю лиш надію.
Все, що мала- за безцінь продавала,
Дивуюсь, як я виживала?

Де сили, наснагу брала?
Тому всю перебудову описала:
Правдиво повідомляла, що діялось тоді,
Як президенти і їх поспішними грабили все собі.

За час перебудови 500 мільйонерів появилось,
20 мільярдерів найбагатших в світі з'явилося.
Бачите, з яким розмахом грабували,
Що за кілька років мільярдерами стали.

На їх капітал прокляття народне ляже,
Час своє покаже.
Я терпляче, покійно свій хрест несу,
З народом переживаю всю біду.

Моїм предкам Долею було понад усе.

Буремні роки тут переживали,
Житейські труднощі долали.
На місцевому кладовищі спочивають мої діди і батьки,
Сестриця і фронтовик- вірний чоловік.

Любов до краю не згасає в мені повік,
Зазнала тут і я радощі і горючі розлуки.
Перебудови 90-х важкі муки,
Але душа моя обожнювала край,-
Він надихав мене і захищав.

Тут думки вінком сплітались,
На папір віршами виливались.
Для історії літопис мій знадобиться,
По правді все повідомляла, як годиться.

Тепер змінилися цінності і мораль,
Народ-не господар добра свого став,-
Райдержадміністрація розпоряджається,
Діє так, як їй забажається.

Став на Хоморі чужакові в оренду дали,
На Білці прихопили свої ділки,-
Нічого не вдієш,
Земля теж переходить в чужі руки.

Що прадіди і батьки будували,
Онуки все зруйнували.
Пожити треба...
Щоб побачити чим скінчиться,
Яка чекає народ доля-дісниця.

Гнів на милість до нас зміни.

ДУМИ ПРОСТОГО НАРОДУ

П'ятнадцять років будуємо державу,
Не досягли ні демократії, ні права;
Місцеві клани грабують всіх і все,
Та хто ж порядок наведе?

Незалежність, як ідола плекаїм,
Самі у заграницю влізти намір маїм.
Перед Заходом плазуєм,
Самі реально не міркуєм.

Щоб краще жилось народу,
Потрібно, щоб запрацювали всі заводи,
Щоб промисловість на всю потужність працювала,
Робочі руки всі займала.

Щоб народ на свою державу працював,
А не заграниці слугував.
Щоб змін таких досягти,
Уряду новим шляхом треба йти.

На горе, демократія у нас не приживається,
Мафія і клани міцно тримаються.
Народ за кордон тікає,
Молодь п'є, колеться і вимирає.

Занепад у науці помітно відчувається,
В християнській моралі вкрай нуждається.
З азів, з моралі треба починати,
А за злочин всіх, всіх карати.

Хай народ відчуває,
Що в справедливій державі проживає.
А поки що під гаслом «незалежність»
Народ кудись ведуть.
Лиш Богові відомо, яка під маскою їх суть!

Сподіваюсь, Бог дасть те, що заслужили,
Простить, що невірними стежинами ходили,
Хамелеонів-кровопивців покарає,
Справедливість, нарешті, воцариться має!

РУЙНАЦІЯ

Село і глибинка
Руйнується в нас без зупинки.
Вже зникло сіл і міст багато,
Та й населення вмирає заповзято.

Глибинка на своїх плечах державу колись тримала,
Їй славу, достаток давала.
Від міцності глибинки залежало завжди,
Як державу живлять трударі.

Трудар і праця в пошані колись були,
Тепер все нищать геть на пні.
Злиденною стає держава,
Та й владу захопила пихата, дикая орава.

Край садів, річок, степів.
Хоч ти загубився в лісостепі,
Колись ти знаменитим, видним був.
Магдебургське право мав колись,
Ярмарками славився, ремеслами,-
Знамениті люди тут велись.
Мабуть, найрідніше місто те,
Де людина дитинство проведе.

Але я добре знаю,
Що Гриців свій за природу багатую кохаю.
Місто стародавнє, історію цікаву має:
Два ліси, як Атланти його охороняє.

Через місто дві річки протікає:
Хомора і Білка до Чорного моря води несуть,
В полях, перелісках пчоли гудуть,
Хліба дозрівають в неозорих полях,
Вишні, сливи, яблука зріють в садах.

Корисних копалин чимало має край:
Граніти, глина, вапняки, піски, чорноземи,-
Все споживай.
Зелені вулиці, хати в садах-
На березі боціони, качки гніздяться в очеретах.

Весною на гніздів'я лебеді поспішають,
По воді табунами поважно пропливають.
Замилуєшся, залюбуєшся, відпочинеш,
В прохолоді на березі втому всю скинеш.

Провів літо в затишку, на природі, в добрі,-
Душа рветься знову сюди.
Гриців-мале містечко, лісостепове,

Американцы чётко поняли,
Что народу нежелательны они.

Пришлось натовцам восвояси убираться,
С опасным грузом домой возвращаться.
Не прошёл сей номер им,
Пусть наукой будет и другим.

За выгоду правительство купили,
А про народ,их судьбы- позабыли.
Пришлось народу позаботиться о себе,
Пусть такое не повторится никогда и нигде.

Они героизмом за свободу
Будили спячие народы.
Пример всем показали,
Как свободу в античности и теперь добывали.

Если б распрей политических не бывало,
Жизнь прекрасней стала,-
И народа масса на море побывала.

Сюда бы ехали бледные и белые,
Назад –здоровые,бодрые и загорелые.
История слово своё скажет,
И кудесник не предскажет.

Сам народ творит свою историю,
Господь даёт выбор,время,территорию.

Г Р И Ц І В

Серцю мому рідний Гриців:

До чого ж державу доведуть?
Буть нам, чи не быть?
Звичайно,заморці,які ораву цю жили і встановили,
Платні і прав жадають більше половини.

Їм би край наш прибрати собі в руки,
Народ прирікти на злидні і муки.
А в глибинці трударі,
Прадідівську мудрість несуть у собі.

Не претендують ні на велич, ні на славу,
Підняти б з руїн і бідності державу.
З братами кровними дружити,
І дати народу пристойно жити.

О,мрії, прагнення народу,
Господи, пошли нам вже нагоду.
Дай збутись мріям заповітним,
Хай край стане,як колись, розквітлим.

ЗРІВНЯЛІВКА В ПЕНСІЯХ

Зрівнялівка небезпечний недуг суспільства,
В ньому багато оказамілювань і лицедійства,-
Здорові паростки безжально заражає,
Відчуженість,недовіру до сучасності вселяє.

Якщо зрівнялівка в країні завелась,
Не жди добра- анархія і зрада почалась.
Коли героя рівняють з пройдисвітом,
Злодюгу з трударем вітають однаковим привітом.

Однакову пенсію одержить лікар,вчитель,інженер,
Двірник,прибиральник,ледачо і браконьєр.
Навіщо вчитись і трудитись-питання постає,-
Всім однаковий життєвий рівень є.

Всіх зрівняють під кінець в старі роки:
Не старайсь і не трудись,-
В одній упряжці
З тунеядцем будеш ти.

Та де ж це видано таке?
Хто пару днів попрацював,
А пенсію таку, як спеціаліст
З 35 річним стажем однакову мав?

Якщо зрівнялівка буде існувати,
Ні продуктивності праці,ні патріотизму
Нам не мати.
Суспільство остаточно постраждає,
Мораль надломлена,нероб, ледачих захищає.

З такою мораллю до чого ми дійдем?
Це видно, як білий день.
Схаменіться- дайте пенсію по труду,
Щоб кожний знав,
Що заробив,те і споживав.

**ПРОМЕТЕЯ ВОГОНЬ НЕ ЗГАСАЄ,
А МУЗА МЕНЕ НАДИХАЄ**

З головою в ромашках топлюсь,
Хіба в цей час хочеться вірити?
Що в світі смерть і злидні існують,

И Айвазовский-знаменитый 9-й вал.

Не зря он Феодосию так полюбил,
Что железную дорогу к ней проложил.
Древнейший город- 25 веков,-
Город отдыха,торговли,рыбаков!

Свидетель памятных историй,
Окружён горами и морем.
Остались крепости,дворцы,творенья,
Веков ушедших в то мгновенье..

Но и теперь Феодосия отличилась:
Звоном колокольным по миру разлилась.
Как после спячки,встала во весь рост,-
Живою цепью вышла на погост!

Весь народ от стара и до мала
Восстал против натовского ада.
Ни тюрьма,ни наказанье их не пугала,
Свобода края их прельщала.

Стоя,умереть за свободу,
Не идти с предателем в угоду.
Денно и ночью боевую вахту все несли,
Стояли рядом дети,матери и старики.

Девятым валом народ поднялся,
Пошёл защищать свободу, не побоялся.
Как в добрые старые времена,
Захлеснула авантюристов народная волна.

Натовских солдат не территорию не пускали,
Груз опасный под прицелом весь держали.

Багато полягло героїв у війну.
Розбивали монгол,татар,турків,поляків,
Шведів,французів,німчуру,
Захищаючи незалежність лиш свою.

Олігархам Батьківщина і народ- пусті слова,
В багатстві,золоті мораль їх поляга.
А щоб вершить такі діла,
Звичайно,влада над народом їм нужна.

Ось і борються три місяці за портфелі,
За кормушку і за вигідні ділові сфери.
Торгуються,грозяться,лестоці пішли у ход,
Виторговують посади,обдурюють народ.

Три місяці за кормушку і портфелі боротьба іде,
Нікого не цікавить,як народ живе?
Народе мій,ти ж мудрість від праотців успадкував,
Чому ж так довго терпів,мовчав?

Від Кармелюка треба повчитись,
Багатством нагробованим з народом поділитись!

ГЕРОИЗМ ФЕОДОСИИ

Крым- уголок земного рая,
Отдых и здравница какая!
Горе,болезнь,недомоганья,-
Всё смоег вода тёплая морская.

История богатая этого края,
Все знаменитости побывали,отдыхая.
Здесь Пушкин «У лукоморья» написал,

Чим же добро і зло перевірить?

Для одних доля несла добро,
А інші приречені лиш на злидні.
Колесо історії повертається чуть-чуть,
І в скрипі часу несправедливості не видні.

Я мужньо реалії свої зустрічаю:
Мовчки,терпляче в душі їх несу,
На Небо завжди уповаю,
Не відчуваю ні в чому провину свою.

Мене не лишають надії,
Дякую Небу за кожний прожитий день.
А муза, як вірна сестра,
Заставляє співати пісень.

Я покійно підкоряюсь музі,
Вона надихає, силу, наснагу дає,-
Вогонь прометея в душі запалить,
З ним легше життя потече.

ФАШИЗМ НЕ ПРОЙДЕ !

У всі часи находились охочі
Історію перекрутити, переписати:
Бандитів, лиходіїв,зрадників
Оббілити, оправдати.

Моє покоління добре пам'ятає,
З часом нічого не забуває:
Як нас москалями, совітами лиш звали,
При любій нагоді катували і вбивали.

Дивізія SS-Галичина звірства чинила,
Своїх українців нищила і била.
Боялись люди бандерівців,убивць,
З жахом згадуємо їх звірства ті колись.

Як би не радянська армія тоді,
Загинули б українці всі:
Частина в крематоріях згоріла,
Частину бандерівці побили.

Та на все є Божа воля,
Благословенна була і людська доля:
Хто народи світу рятував,
Того і Господь благословляв.

Звершилось те,що назначалось:
Радянським воїнам перемога і дісталась.
Крові і жертв багато втратили тоді,
Але супостата,нелюда перемогли.

Та ось через 60 років недобитки фашизму
Історію хочуть переписати:
Себе за визволителів людства видавати.

В Києві зборище збирають,
Чому ж фашистські форми
І нагороди не одягають?
На підтримку Америки надію мають.

Та з пам'яті народної не зітруться ті події,
Хай не святкують лиходії.
Якщо Уряд їх так захищає,

Поэтому,выбирая себе пастуха,
Посмотри сперва ему в глаза.
Три місяці минуло після виборів.
Уряд не сформовано,торгуються
За портфелі

Яке ж то заздріснеє око,
За портфелі чубляться нівроку.
Сьогодні 21 червня,2006 рік,
Трагічний день колись ступав на поріг:

Фашисти переможно наступали,
Нищили народ скрізь,де завоювали.
Та Божа воля катів за звірства покарала,
Звільнились від фашистів,вільними стали.

А на Україні після 60-річного спокою
Бродіння спалахнуло хвилиною новою:
Сьогодні на Інтері авторитетно заявили,
Що Україна має понад 500 мільйонерів,
Та 20 мільярдів,як основну економічну силу!

Цікаво,відкіля такі прибутки ділки черпали?
Не інакше,як народ і державу добряче грабували!
Самі на весь голос галасують,
Що в країні демократію будують.

При владі олігархи,клани,бюрократи,
Щей Америку закликають їх охороняти.
Негайно НАТО хочуть в нас розмістити,
Народу прийдеться ще й американців тут кормити.

Всього вже бачила Україна на своїм віку,

ГЛАЗА ГОВОРЯТ

Душа и помыслы спрятаны внутри,
Их не увидишь, не узнаешь и не жди.
Человек постепенно их проявляет,
Не каждый сразу распознает.

А вот глаза, те сразу отражают,
Все помыслы души всплывают.
Здесь энергия человека говорит,
Мимо воли поставит всё на вид.

Поэтому, кто обманывает, лукавит,
На собеседника не взглянет.
Взор прячет, не смотрит собеседнику в глаза,
Чтобы не распознал лукавства и вранья.

Кто не смотрит прямо в глаза,
В речи его и делах полно ехидства и вранья.
Не верьте лести, обещаниям, клятвенным речам,
Судите по его делам.

Кто взор не прячет, смотрит тебе в глаза,
Взором душу обнажает, на тебя смотря.
По взору намерения души ты распознаешь,
Дела его чисты, глаза добро лишь излучают.

Предатели, хапуги, карьеристы, лукавый сброд,
В жизни авторитета добивались и выгод.
Но в конце злодеяния их раскроют и осудят,
Эту истину никто пусть не забудет.

Цим вирок собі призначає.

Бог не дозволить лихословить,
Правда, правда історії говорить.
Хоч гірку правду, а історія повинна говорити,
Господь не дозволить нікому все перекрутити.

Змиритись треба лиходіям,
Не розкручувати ганебні події.
А на майбутнє запам'ятати:
Щоб свій народ не зраджувати і не обіжати.

ЛАЗАРЕНКО РВЕТЬСЯ НА УКРАЇНУ

Скажіть, що зміниться для народу,
Якщо ще один злодюга-казнокрад найде нагоду
Вернутись на Батьківщину,-
Людей морити до загину.

Тут не стільки за ріднею мучить ностальгія,
Як вхопить кусочок ласий є надія.
Приватизувати ще заводів пару,
Прихопити порт, авіазавод без скандалу.

Стати всемогутнім, свою волю диктувати,
А на чесність і народ йому наплювати.
Поля не орані, бур'янами заростають,
Міста, села безслідно десь зникають.

Ферми, заводи зруйнували,
Молодь на заробітки за кордон розігнали.
Старим пенсія така мізерна і мала,

А ціни ростуть,ростуть щодня.

Трударі.які Вітчизну після війни з руїн піднімали,
В злиднях спокійно вимирали..
О,Господи,чи ж бачиш Ти,що творить ця орда?
Проковтнувши всю державу ,не насититься сповна.

Невже жива у них душа?
За те,що чинять,їх не докоряє?
Багатство народні злидні затуляє?
Чи ж можна щастя,радість обрести,
Якщо народ весь у нужді?

Так,це кара Божа нам,
А може час розплати вже настав?
Та чомусь лиш народ кару цю несе,
А глитай,злодюга,як в раю живе.

Напевно за бакси можна все купити,
Гріхи свої і предків грішми відмолити.
Ось історія сумна яка в 21 століття увійшла:
Нема на що вже сподіватись,
Лиш смертний час свій дочекатись.

ПІЗНАЙ, ХТО ЦЕ

Подставное лицо,хитроватая прыть,
За выгоду всем доступен,открыт.
Без души и без чести,
Не скрывает ехидства и лести.

На все є Божа воля,
Побачим,як складеться наша доля?

ЖИТТЯ - ВЕЛИКЕ ЩАСТЯ

Велике щастя чути голоси,
Дитячий сміх,як шепчеться трава.
Листочків тихий шелест,
Як струмочок хлюпає о берег.

Про те, що вічні ріки і ліси,
Безконечні над нами небеса.
Блискавка вінчає непогоду,
Веселка п'є спокійно воду.

Велике щастя дихати на повні груди,
Бачити чарівність природи всюди.
Як у цвіт убралися сади,луги,поля,
В промінні сонячнім купається земля.

Пташина в гілках гнізда в'є,
Зозуля ранками кує.
А соловей свої мелодії веде.

Велике щастя кусочок хліба пожувати,
Насолоду від цього будеш мати.
Ковток прохолодної води,
Тебе збадьорить,підживить теж завжди..

Велике щастя подих вітру ловити на льоту,
Душею вникнути в природу цю;
Себе часточкою природи цієї відчувати,
Добро чинити,а не ламати.

За бакси продали країну, як Іуда Ісуса,
А бакси нечестивим- це велика спокуса.
Весь народ в бандитів, пройдох хочуть перетворити,
Хто ж країну буде боронити?

Мораль християнську розтоптали,
З Америки всю нечисть позбирали.
Та є над нами Божа сила,
У важкі часи нас надихала і боронила.

Іуда в певний час одержить все сповна,
Достанеться і нащадкам чаша та.
Ми.простий народ, хочем християнської моралі.
Геть американські фільми і їхні ідеали.

А за зраду хай Господь карає,
Лише Він силу і право має.

ПІСЛЯ ВИБОРІВ

Вже два місяці пройшло, як народ парламент обрав,
Хотілося б, щоб край наш кращим став.
Два місяці торги ведуться за кормушку і сферу впливу,
Народне бажання не враховують на диво.

Хто голосів найбільш набрав,
Президент того зневажав.
Хоче його якось усунути і обійти,
Лиш причину треба віднайти.

А кормушку і владу друзям залишити,
Щей Америці за допомогу догодити.

Противников всех предает он мести,
Любыми средствами обогатиться он рад:
Кошунство, предательство
Ему родной брат.

Без лести предан Америке,
Но не народу,
С азартом идет на любую угоду.

Богатые бедным ничего не дают,
По- прежнему грабят все и вся вокруг.
Бездара, недалекий, тупой,-
За выгоду личную в сговор пойдет с сатаной.

Отчизной торгует, всем продает,
Народ угнетая, а смертность растет.
Славян-кровных братьев своих не признал,
Отрекся от того, что Бог создавал.

Тупица, гением себя возомнил,
Как Нерон, империей своей руководил.

КОРІНЬ ЖИТТЯ ДАЄ

З кореня життя потекло,
Корінь живить всяке єство.
Дякуючи кореню гіганти ростуть,
В цьому житейська суть.

Корень берегти і Бог нам велів,
Ділам добрим без зайвих слів,
Хто коріння нащадків дбайливо зберігає,-
Тому Бог в житті помагає.

Я намагаюсь знайти корінь народу свого,
Вклонитись йому, як в билинний час було.
Друзі мої, і що ж я знайшла?
Що корінь мав три джерела.

Всі три однаково гіганта живили,
Спільно кров'ю своєю його боронили.
Спільно зносили тяготи всі у житті,
Брати рідні по плоті і крові.

Київська Русь, Беларусь, Московська Русь-
Це корінь гіганта, на нього зіпрусь.
Нездоланна сила, Богом благословенна,
В житейському етносі багатостражденна.

Зради багато вона зазнавала,
Орди ворожі не раз розбивала.
Голод і мор теж пережила,
Сила Господня народи живила.

Страшно подумати, як в наші дні,
Корінь рубають Київської Русі.
Джерельце засохне, корінь зрубають,
Народ цей у рабство чиясь прирікають.

Іноземець народу добра не дасть,
Поневолять, ограбить- така його власть.
Українці розбрідуться по світах геть усі,
Хто вижити схоче втече до Русі.

Народе мій, мудрості ти не втрачай,
Коріння наперекір бісові сам зберігай:
В єдності сила і міць завжди була,

Щоб наші воїни фашиста розбили, відігнали.
Великі жертви, багато крові пролилось,
Та лютого фашиста розгромити нам вдалось.

Шана і подяка всім воїнам і фронтовикам,
Їх слава, світла пам'ять світитиме вікам.
Як щиро, віддано край свій треба любити,
Від посягань ворожих боронити.

І в ці святкові, священні дні
Згадати, вшанувати так хочеться душі.
Почуть пісні військових літ,
І буднів фронтових помислів політ.

А фільми: "17 миттєвостей весни", "Летять журавлі",
"В бій ідуть одні старики", "На безіменній висоті",
"Тиша", "По тонкому льоду", Гончара "Війна"-
Є на чому молоді повчитись,
Вам честь віддати, перед героями схилитись.

Радіо нас не розчарувало:
Правдиво згадувалось, про героїв розповідало.
А телевизор- хоч не включай,
Бо розхвилюєшся надовго, вкрай.

Там лиш американські фільми демонструють,
Бандити, розбірки, бійки, проституцію популяризують.
А душі так хочеться правдивої історії свого народу,
Чому навчають розбірки американського зброду?

Американський спосіб життя-
Антихристиянську мораль має,-
Нічому доброму не навчає.
Як же Уряд наш цього не помічає?

Людино,якщо душу живу ти ще маєш,
То дітям життя не поламаєш.
Не дозволить совість,співчуття,
Тягар візьмеш на себе дитячого буття.
Діти-це ж Божа роса,
Така вразлива,ніжна і крихка.

Від подиху житейського загине,
Якщо твоя рука його не спине.

ПОРИВ ДУШІ НАРОДУ

Мій вірний спутник,
Друг мого життя
Чотири довгих роки життям своїм ризикував,
Фашиста і самурая розбивав.

На війні,як на війні-раптово обривається життя,
Була людина,доля розпорядилась,пішла у небуття.
А тому Мир і Перемогу гостро відчуваєм,
Гіркоту війни ніколи не забуваєм.

Тому 9 травня –велике свято всього народу,
Який боровся за свободу.
Життя свого не щадив,
Загарбника-фашиста нищив, бив.

На боротьбу від стара і до мала піднялись,
Старі і молоді священній справі віддалились.
Ні тортури,ні смерть нас не лякала,
У ворога під ногами земля палала.

Всі люди Господа благали,

Богом освячена вона на віка.

Ото ж Америка нам ні до чого,
Не дасть,а перетворить в заложника свого.
На нашій землі полігон хоче зробити,
Щоб Білорусь і Велику Русь добити.

* * *
* *

З появою злочинців у законі
Утверджується державний бандитизм.
Як пірати грабують все і всіх,
А недоторканість від всього захистить.

Чим вищя посада,
Тим більше шансів на безкарність.
Ще й розширить горизонти на діяльність,
А нечиста сила проявить свою лояльність.

* * *
* *

Офіційно по телевізору оголосили,
Що ми за рік шість криз пережили.
Кінця і краю негараздам не видно,
А в НАТО втягують нас очевидно.
Це воля президента.

РІК ГОСПОДАРЮВАННЯ ОРАНЖЕВИХ

Ой,що ж то за буря здійнялася,
То на Україні нова криза почалася:

Як країна ринковою стала,
Шоста криза за рік завітала.

Тут стабільності не має,
Хто як хоче, так і управляє.
Ходуном все ходить, тягнуть, граблять,
Що не в силі потягнуть, іноземцям продадуть.

Спочатку на бензин ціни підняли,-
Сподобалось, капіталець добрий здобули.
Як країна ринковою стала,
Десь поділось м'ясо і сало.

Ціни неначе на дріжджах підрастають,
На жебрацькі пенсії нічого не купляють.
Хоч в коморах цукру повнісінько було,
Ціну на нього, неначе вітром піднесло.

Цукор став дорожчий, як у всьому світі,
За такі геройські вчинки ніхто не в отвіті.
Український ринок гав не ловить, не дрімає,-
А щоденно на все ціни піднімає.

Докотились справи і до енергоносіїв,
Чинно оголосили, що підняти ціни закон велів.
На електрику і газ- на 20-25 процентів,
Ринок вимагає ось таких моментів.

Вижити в таких умовах не всім удається,
Лиш щасливчик без лікарні і аптеки обійдеться.
Впали ціни лиш на життя,
Розкошує смерть в селах і містах.

Ой ,жебрацька доля, навіщо ти дісталась нам?

Де справедливість, милосердя до народу?
Де чесність, рівність Богові в угоду?
Багатство стало привілеєм і законом,
З народним інтересом не рахується ніколи.

Нехай свіча горить, не гасне,
Життя ж таке хороше і прекрасне.
За нього Богу дяку принесіть,
Як заповів Господь, так і живіть.

Живіть, всіх шануйте і любіть,
Нікому кривди не чиніть.
Не спасуть вас недоторканість і бакси,
А Божий суд завершиться над вами вчасно.

ПІСЛЯ «ЖДИ МЕНЯ»

Коли розлучаються двоє,
Їх мучить давніх обід гіркота.
Розірваний Долею вказаний шлях,-
І злоба досягає свого вінця.

А діти, як Божі квіти,
Не розуміють, що сталося з батьками:
Покинуті, ошукані, знедолені сирітки,-
На вулиці тремтять від холоду і голоду
Днями і ночами.

Дітей з квітами можна зрівняти,
Навіщо ж так безбожно їх топтати?

Недоторканість, платня висока, привілеї,
Плюють вони на гуманні ідеї.
Українонько моя, яка ти не щаслива,
Розганяєш свій народ, як велика сила.

Розбігаються усюди, аби вижити якимось,
Бо тут толку немає, все залежить від авось.
Маріонетки за бакси країну продали,
Народ в злидні завели.

Та всьому ж кінець буває,
Колись Україна добрих змін зазнає.
Молодому поколінню судилось все змінити,
Справедливість, демократію відновити.

СЛЬОЗИНКА ЧАСУ

Душа моя, сльозинка часу,
Змалює чесно долю нашу:
Що народу довелося тут пережити,
На зломі часу страждати і Господа просити.

Вселенська сила підтримувала душу,
Вселяла віру, в молитву непорушну.
Якщо з чистим серцем до Бога йдеш,
Пораду і полегшення найдеш.

Душа моя, сльозинка часу,
Чітко відчуває переміни в суспільстві нашім.
На жаль, на жаль не завжди хороші,
Часто авантюрні, протинародні.

Трудящим, хоробрим козакам,
Чомусь багаті бідним нічого не дають,
А хабарі всі як брали, так і беруть.
Говорять у народі:
«Дурень думкою багатіє»,
А обіцянка президента не накормить
І не обігріє.

Обіцянка, то цяцянка,-
Дурила всіх,
Як хитрующая циганка.

РІЗДВ'ЯНА НІЧ

На оксамитовому покривалі неба
Спалахнула нова зоря:
Ця звістка по всій планеті
Ехом добрі вісті людству рознесла.

І срібний серпик місяця поважно сколихнувся,
Від радості, щедрот Господніх усміхнувся.
Так народження Ісуса привітав,
Всьому людству вітати завіщав.

Зорі в космічному просторі всі спалахнули,
Після померкли, бо відчули,
Що зоря Спасителя Господом благословенна,
Владика мудрості і доброти незрівненна.

І стало затишно, тепло у світі,
Все земне схилилось у привіті.
Ангели і Херувими Спасителя вітали,
Душу в святковий спокій огортали.

Біжать роки, століття, тисячоліття міняються,
А народження Спасителя святково зустрічається.
Цей великий день святкуйте і шануйте,
Радість, щастя душевне відчуйте.

Житиме віра у краще життя,
Щоб спутником життєдайним надія була.
Спливуть за роками смуток, незгоди,
Відродиться щастя, спокій для всіх народів.

КРЕЩЕННЯ

Иорданские воды ,вы счастье познали,
Спасителя мира вы омывали.
Дух святой голубкой взвился,
На голову Иисуса сам опустился.

Иорданские воды спасителя мира омыли,
А Солнце и ветер всем возвестили:
По-Божески жить, любить друг друга,
Справедливость и правда вам будет подруга.

Мир так прекрасен, а жизнь скоротечна,
Старайтесь сеять добро безконечно.
Сеятель правды, добра благословенье получит,
Потомству на многие Лета благополучне вручит.

Притворства не надо, не надо и лести,
Сострадание к бедным, поддержки и чести.
Изгоните алчность, лукавство, вражду,
Десять заповедей пусть будут у вас в быту.

Байкало-Амур будувало,
Космос, також, покоряло.
Трудилося на благо,
Не знало спокою.
Пізнавало таємниці природи,
Недаремно ж гартувалося війною.

Блага, які створили внуки наші,
Зруйнували все і розорили.
А покоління трударів
В жебраків перетворили.

Так доля розпорядилась
Над Вітчизною моєю.
Спокійно зі сцени сходим
Із злиденною долею своєю.

СЬОГОДЕННЯ

Народ мій дуже Бога прогнівив,
Що в країну розбрат цей вселив:
Свої своїх грабують,
Народ ні в що не цінують.

Поля неорані бур'янами заростають,
Колгоспи, ферми, заводи розграфлені,
Руїнами виглядають.
А Уряд на всі лади вихваляють.

Який він добрий, демократію буде,
Народ же з кожним роком більш бідує.
Та на народ ніхто уваги не звертає,
Керманічам кормушка помагає.

В справедливій правовій державі.

**Дати бій,розгром грабіжницькій ораві,
Народу мому Бермуди не страшні
І праця важка не лякає.
Він терпляче зносить все,
Або покірно вимирає.**

**Та мудрість древніх праотців
Будить заклик до свободи.
І мов дев'ятий вал здійнявшись,
Підніме знедолені народи.**

**Хотілося б вернуть все на круги свої,
Піднять із злиднів ограблені народи.
І жити всім по правді і праці,
Всім без заслуг,без льгот і нагороди.**

**З підтримки Божої ми вижили,
Ох і не легкі то були часи.
За правду хто боровсь,того карали,
Інші покірно лямку лиш тягли.**

**О,Боже праведний,
Не дозволь повторитись тому злу.
Нівечить нам життя і долі,
Хай запанує справедливість, мир,
Хай сіється добро по Божій волі.**

МОЄ ПОКОЛІННЯ

**Моє покоління гартувалось в боях і вогнях,
Цілину піднімало,**

**Со всіми народами дружно живите,
Чесно и правду всем говорите.
За гордыню,реванш наказание придет,
Пусть это помнит всякий народ.**

С И Н А М

**Синочки рідні,я дуже вас люблю,
Щоденно за вас у Господа прошу:
Продовжить ваших днів,здоров'я міцного,
Благополуччя,успіхів ,щастя земного.**

**Хай горе і скрута вас оминає,
Лиш радість,удача вас зустрічає.
Ви радість,підтримка старої матусі,
Опора і захист в житті і у душі.**

**Дарована вами щирість і доброта
Оціниться Богом ,принесе вам
Благополуччя і многії літа.
Дорогі мої діти,внучата і сини,
Дякую Богу,що ви в мене добрі такі.**

**Мене не раз рятували,дрова рубали щороку,
Картоплю копали,ремонт робили нівроку.
Часто мене навіщали,
Душевним теплом зігривали.**

**Синочки мої,журавлята,
Ви радість моя щедра і багата.
Дякую Господу,що ви в мене такі,
Хай Бог подарує вам радість на всі ваші дні.**

Господі, подаруй їм здоров'я міцне,
Дай благополуччя земне.

С О Н - Б О Г А Т И Р

Живе на нашій планеті богатир,-
Знайомий добре всім:
Дорослим і дітям малим.

Приходить він вночі,
Встановлює порядки лиш свої.
І непомітно всіх вкладає,
Неначе колискової співає.

У снах блаженство раю обіцяє,
А декого попереджає, застерігає.
І лиш на ранок, ще в постелі
Відчуваєм, що побували в Сон-богатиря Оселі.

Хто може з цим богатирем сперечатись,
З його силою зрівнятись?
На нашій планеті таких не знайдеш,
Перед силою цією скорися і заснеш.

Але якщо вартовий на варті стіть,
Або в небі літак летить-
Обходить, минає таких богатир,
Він служить людині добром, ти повір.

Д Р Е В Н І Й Г Р И Ц І В

Не дивлячись ні на що,
Я люблю своє село.

Вселенська сила вас благословить.
Від гніву Божого багатство не захистить,
Коли гріх над тобою висить.

І може звершитись за мить,
Коли ти нічого не чекаєш.
Лиш авантюрні наміри сам маєш,-
Тоді платити прийдеться,
Ще й нащадкам останеться.

Адже Світ в гармонії і добрі існує,
Порушник кожний колись відчусь.
Схаменіться, вгамуйтеся, не сійте зло,
Задовільніться тим, що Господом дано.

Шануйтеся, дякуйте за кожний прожитий час,
Це цінний дарунок для нас.
Дякую Богу і Силі небесній святій,
За життя, за прозіння, за розум ясний.

За природу, яка мене надихає,
Душі силу і радість вселяє.

Я К В И Ж И Т И ?

Ціни щоденно піднімають,
Ліки і харчі дорожають.
На паливо ціни непомірно ростуть,
Важко лямку житейську тянуть.

Дуже хочеться мені, щоб добро скрізь панувало,
Зла, корупції і в помині не існувало.
Хоч би трішечки пожити,

Хто може дати, а хто лиш обіцяє,
Обіцянками і подачками голоси купляє.
Кому Америка і Березовський помагає.

Подумай над долею всього народу,
Не клюньна гачок багатого зброду.
Блюдолизам не вір, обмануть,
Україну і тебе продадуть.

ВІКОВІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Все частіше я ловлю на думці себе,
Ще люблюсь світом, всим, що оточує мене:
Блакиттю неба голубого,
І сонячного дня ясного.

Хмаринкам білим, що пливуть,
І розмаїттю зелені навкруг.
Пташиний спів втішає,
Чарівності в природі меж не має.

О, світе, який же ти чудовий,
Для життя створені всі умови.
Лиш Божий дар потрібно цінувати,
Моралі Божій перевагу дати.

Не кривдити слабших від себе,-
І благословення прийде до тебе.
Кривди нікому не чинить,
До сліз і горя нікого не доводить.

По правді зі всіма живіть,

Воно зелене, квітуче, на Поділлі,
Славилось колись і було при ділі.

В садах вишневих, яблуневих потопає,
Врожаї багаті збирає.
Бджільництво завжди процвітало,
Дві річки протікає-рибку свою мало.

З двох боків ліс могутній огортав,
Своє багатство, також, людям дарував.
Природа все зробила, дарувала,
Аби людина достаток мала.

Та в часі все якось змінилось,
Вісь часу зі скрипом повернулась:
Люди по-іншому мислить почали,
Все зруйнували, грабили, тягли.

Зникли ферми, колгосп, сільхозтехніка,
Три цегляні заводи,
Кар'єр, бетонний комбінат, два млини,
Плодовоовочеві цехи.

Час безгосподарності настав,
Ніхто за грабіж нікого не карав.
Лишились люди без роботи,
Зникли колишні турботи.

Ох і важко до реальності цієї звикати,
Свідомістю все сприймати.
Неначе дев'ятий вал все руйнував,
По-різному кожен це сприймав.

Життя примусило сприймати все,
Що похибки історія і час несе.
Критично дивитись на злочинність,
Молитовно вірити в майбутню добротність.

Старі ледь, ледь виживають,
Молоді на заробітки за кордон тікають.
По-справжньому всі бідували,
А тому дружно вмирились.

Що трапилось, я вас питаю,
Чому змінився ритм у країні?
Це кара Божа за скоєні поколіннями гріхи,
А відбувати кару з вами будемо ми.

Мій славний, зелений Гриців,
Як ти лице своє змінив!
Захолустям знедоленим став,
Отож і ти, як видно, завинив.

Але чомусь я сподіваюсь,
Надії ніколи не втрачаю,-
Що ще підніметься з руїн і небуття
Моє прекрасне селище,
Моя рідна сторона.

ВІРНИСТЬ ВІТЧИЗНИ

Я щиро люблю Батьківщину,
Завжди пишаюсь нею.
Та раптом часи настали,-
Глумління над народом і душею.

Завидна кормушка, в світі ніде такої немає,
Глитай до неї лізе, на народ уваги не звертає.
А народ 350 гривень пенсії отримує,
Ліки і аптека дорога, на їжу не хватить.

Та хіба ж така демократія буває?
Де матеріальні блага Уряд загрибає?
Якщо не вирівняють, справа може загостритись,
Народ з відчаю може ополчитись.

Може статись, як Шевченко віщував:
Проти гноблення жабрак сокиру взяв.
Про чесність, співчуття забули,
Все, що було в країні собі загорнули.

Народ лишили напризволяще,
Своя кишеня ближче і краще.
Ні гріха, ні кари не бояться,
Недоторканість відверне кару і нещастя.

Кормушка і індульгенція так вабить загребущих,
Їм ніколи звертати увагу на неімущих.
Природній добір-самі хай виживають,
А нам керувати хай не мішають.

Отож 15 років в злиднях демократію будемо,
Хто в силі, на заробітки тікає.
Кажуть, надія останньою вмирає,-
Ми також до виборів чекаємо.

Хто перемає, яка доля дістанеться народу?
Чи запанує в країні правда і згода?
До виборів ще тиждень залишився,
Зважте добре, кожний щоб опри ділився.

Я не хочу співати про кохання:
Воно поєднало радість, печаль.
І згадка від цього болюча,
Кличе думку десь вдаль.

Торкнешся згадки кохання,
Немов торкнулась струни,
Що грає те вічне, вогняне,-
І палить вогнем у душі.

Зійде все, як талії води,
Розвіється як досвітній туман.
А лишиться солодкий лиш спогад
З гіркотою, неначе обман.

НАПЕРЕДОДНІ ВИБОРІВ (21.03.06)

Я не лукавила і не брехала,
Що народ переживає 15 років, про те і писала:
Правди ніхто не любить,
Глашатаїв правди знищать і згублять.

Більше 30 блоків, партій наробили,
Депутатам платню 18-20 тисяч гривень зробили.
Президенту 36 тисяч гривень в місяць положили,
Літак новий для виїзду збудували.

Всі деталі срібні, ще й золотом обрамляли,
Недоторканість, охорона, лімузини, привілеї,-
Вигідна кормушка і прикриття
Від народної гнівної ідеї.

Та є ж якась вища сила над нами,
Зупинить ці дії лихі:
Лиходіїв за все покарає,
Нашадки відчують все на собі.

Молюсь і твердо я вірю,
Що в краї колись благодать запанує.
Народ подолає несправедливість,
Правду і мудрість відчує.

Біль душі завжди відчувала,
Доля-віщунка кудись несла,
З народом прикрощі всі долала,
А словом Батьківщині слугувала я.

Палають іскри в твоїх очах,
Випромінюють радість, доброту.
Ти привітно зустрічаєш всіх,
Наче місяць вечірню зорю.

Де ж ти родилася, перлино?
Де зростала, цю мудрість взяла?
Всю земну красу в себе ввїбрала,
Мов червона калина цвіла.

В українських степах, перелісках,
Серед цвіту садів і в хлібах,
Бог поселив тебе там навічно,
Хоч душею літаєш ти в небесах.

Мудрість і стійкість успадкувала,
Красою споконвіку вражала.
О, Небо, дякую щиро тобі і природі святій,
Що красу цю поселив в Україні моїй.

ЗМІНЮЮТЬСЯ ЧАСИ , ЗМІНЮЄТЬСЯ МОРАЛЬ

В історії і суспільстві чудеса бувають,
Часи все навпаки міняють.
Багаті, знатні, славою повиті декабристи
Від суспільства мали все чого бажали, звісно.

А за народ виступали, повставали,
За це на каторзі в Сибірі помиралі.
Їх завітним ідеалом- покращити життя народу,
Не йти з багатством, славою в угоду.

Заковані в кайдани ,рудники сибірські всі пройшли,
За волю, за народ кару цю несли.
Час пройшов, нове тисячоліття наступило,
Прагнення і ідеї всі змінило.

Тепер нове віяння панує,
Хто справно народ грабує,
Того суспільство і шанує.

Самі свої ограбили весь край,
Зникли села, ферми, заводи,
Стало безробіття –пропадай.

Біднішає народ, люди швидко вимирають,
Дії ці нікого не займають.
Народ не цікавить геть нікого,
Лиш думають, як збагатитись за рахунок нього.

Народні біди котяться до престолу

Це найдорожчий скарб у тебе.
Живи, радуйся усім,
Не губи його так ,без потреби.

Свою вірою в життя
Час веселіше побіжить.
Ти сам себе кодує:
Я буду жити, я буду жити!

Важкі роки перебудови
Нанесли свій відбиток на погляди.
Страшна бідність спустошувала
Фізично і морально

Україно, Вітчизно мила моя,
Зростила мене з немовля.
Дай мені силу, терпіння-
Важкий час подолати.

Не зломитись, терпеливо чекати,
Тягар з народом разом відбувати.
Схилитись і Бога благати,
Простити гріхи і народ.

Розігнати хмари незгод,
Щоб небо над нами вже прояснилось,
Сонячним сяйвом все освітілось.
Лиш чудо Господнє може спасти,
Повір в це ,друже, і ти!

СПОГАДИ МОЛОДОСТІ

Матуся,про себе забувши,
Знову рушає здобич шукати.
П'ять ротиків щоб накормити,
Весь день потрібно літати.

Чи ж будуть вдячні діти
Матусі за це,
Що сама голодна їх ростила,
Відавала їм все?

КОДУВАННЯ МАЄ СИЛУ

Весною ніжно гріє сонце,-
І неба чистого блакить.
Зазеленіло , все радіє:
Я буду жити, я буду жить.

Сумні думи віджену,
Душею я полину в вись.
Порадуюсь з пташинного польоту,
Де живу.Не помітила колись,

Яка краса тут навкруги:
Зелені,запашні луки.
Сади,поля,річка,ліс,-
Це вічне,на радість людині Бог приніс.

Я щиро Бога попрошу,
Щоб ще продовжив моїх днів,-
Наперекір лихій долі-
Дав радість життя,відігнав гнів.

Боротись треба за життя,

Спасителя Хреста,
Коли ж їм прийде кінець, пора?

В ПОШУКАХ ІСТИНИ

Поговори про життя зі мною,
Про майбуття,яке жде мене з тобою.
Душа благає в Бога благодаті,
В пісні щастя душевного зазнати.

Не бійсь,це дуже просто-
Дай мріям побувати трошки.
І стане все на свої місця,
У вихорі надій закрутимось ти і я.

Миттю в піднебесся злетимо,
Очима мудреця на землю глянемо.
А відтіля побачим, як зростає,
В болоті заблудших душ буяє
Те,що любов,доброту і мудрість убиває.

Іскринку від зірки мудрості
На Землю принесем,
Вона розбудить дрімоту,
Засяє ясним днем.

Всіх,хто в мороці,підступності буяє,
Промінчиком освітиться і душу очищає.
Поступово очищатись стануть люди,
Усмішка і радість запанує всюди.

Ідем же,друже,разом,
Цей ратний подвиг нам творити,-
Хай життя пливе рікою,

А нам промінчиком світити.

М Р І Ї

Мрії мої, не летіть так далеко,-
Опустіться на землю білою лелекою.
Новий шлях проторуйте до добра благодаті,
Душа взрадується, світ буде вігати.

Мрії мої, боюсь вас розгубити,
В рокові хвилини ненароком убити.
Краще буду вас, як квіти ростити,
І світ цей прекрасний любити.

Природа чудова мене надихає,
Всевишній в час скрути сили вселяє.
Бувають іноді хвилини такі,
Думаю, що за хвіст вже вхопила мрії свої.

П А М ‘ Я Т Ь

В свої негаразди нікого не візьмеш,
Тут всі куточки з болі лиш для тебе.
Під справедливий гострий меч
Нікого не поставиш замість себе.

Тепер на схилі літ ми самі,
Колись матерів не розуміли,-
Не закреслиш тих прожитих днів,
Нестимеш свій тягар , як зумієш.

Як би ця гармонія в краї моїм панувала,
Народу всьому добробут давала.
Винуватців всіх бід
Законом Небес покарала.

Присікти диявольське зло,
Щоб воно ніде не жило.
Хай спокій в природі,
Хай мир на Землі,
Хай щасливими будуть люди усі.

Л А С Т І В К А

Прилетіла ластівка
До нас навесні.
Звила гніздечко
У моєму хліві.

Яєчко знесла,
Висиділа ластів'ят:
Малесеньких, пухненьких,
Щебетунчиків- пташенят.

Частенько з гнізда вилітала,
Поверталась з комашкою у дзьобку.
Кормила весь день
Голодну пташину свою.

Малеча пищала, штовхалась,
Намагалась схопити поживу собі.
Матуся по черзі всіх накормила,
Лиш не дістались матусю тобі.

Що бачила, чула, що пережила,
Всі дії твої і діла,-
Вічно житимуть в серці твоїм,
Володітимуть всім.

Мить рішучості в скрутні спасе,
Мить просвітить, окрилить тебе.
Мить іноді рішає Долю,
За мить щастя, дякуй Богу одному.

ВЕЧІРНІ РОЗДУМИ

Я люблю слухать вечірню тишу,
Душа відпочиває, я вільно дишу.
Спокійне все, листок не шорохне,
Таємне щось, урочисте іде.

В глибокім Небі Місяць виграє,
А зорі, зорі...
Такі яскраві, загадкові,-
Повідають таємниці Місяцю- підкові.

Вони таємниці людей знають,
Іноді дають прикмету, застерігають.
Якби навчитись розгадувати ті застерігання,
Жили б у мирі, панувало б лиш кохання.

Як би мені крила, злетіла б до зір,
Всім людям вселила доброзичливий кругозір;
В тім сьайві холоднім, на Молочному Шляху,
Де вічна гармонія, спокій найду.

Що з того, що душа тужить і страждає,
Вона при нагоді нагадає,
Як матір ти не розумів колись.
Тепер хоть пам'яттю візьмись,
Хай твоїм поводитиме останніх літ
Буде провина і пам'ять без обід.

ЗМІНА ПОКОЛІНЬ

Щоб душі наші вірність-стійкість зберігали,
Назло житейським бурям і вітрам,-
Свою нездоланну силу
Україна подарує щиро дочкам і синам.

В цій складній, запутаній справі
Суперечки, безконечна боротьба,
Мудрістю сини і дочки
Розв'яжуть справу до кінця.

Тоді справедливість запанує,
З полегшенням зітхне народ.
З руїн підніметься держава,
Запрацює кожний зруйнований завод.

Поля всі переорють і засіють,
Як в добрі старі часи.
Перестроєчну бідність подолають,
Зміна поколінь, дочки і сини.

Г Е Р О Ї

Хто осмілиться твердити,

Що героїв в нас немає?
Той невіглас і історії не знає.

Яскравий приклад Гонгадзе показав:
За правду, за народ він постраждав.
Бажав справедливість, демократію підняти,
Народу краще життя дати.

За свої гуманні ідеали
Правителі його скарали і убрали.
Шок в суспільстві наступив,
Ніхто пікнути не смів.

Терпіли мовчки і корились,
Одиниці успіху не добились.
Здавалось, цей урок послужить всім,
Терпіль, мовчать, не мислить над усім.

Та ось новий журналіст-герой впливає,
Злочинні вчинки розкриває.
Як спадкоємець революції вождя
Життям насолоджується сповна.

В той час, як народ бідує,
Він по-царському живе-жирує.
Ще й не всі царі
Можуть дозволити собі-небувалу розкіш і гульбу.

Щоб про це прилюдно оголосити,
Героєм треба бути, захисту у Господа молити.
Не побоявсь, заявив у голос всім-
Це геройський вчинок над усім.

Хай Господь таких глашатаїв охороняє,

РОЗДУМИ ДУШІ МОЄЇ

Пробив мій час, фінішу вже досягла,
Та ще блукає душа, чогось шука.
Пізно, долі вже не зміниш,
Святу любов до краю хоч опишеш.

Звідси побачила я світ широкий,
Тут написала перший свій рядок.
Тут буремність життя пережила,
І тут зроблю останній крок.

Хай в цих коротких рядках
Засяє променем любов до краю рідного,
Посіє надію, радість в твоїх очах,
І серцю спалах освітить шлях
До світлого майбутнього.

МИТЬ

Кожна мить у житті
Залишить невидимий слід.
Ти носитимеш його все життя,
Як зелений ще плід.

Мить радості, горя,
Сподівання, тривоги,
Гірких невдач,
Радості нелегких перемог.

* * *

П'ятнадцять років нам обіцяють,
Покращити добробут мають.
А самі розграбили геть усе,
Лиш неба ще ,бандит, не досягне.

* * *

ЦІКАВІСТЬ

Людині хліба, до хліба і кисню вже замало,
Завжди трудилась,чогось шукала.
Дайте їй віру, мрію і пісню,
Шукати ще щось буде, звісно.

Господарем стала в атмосфері,
Ломає двері вже і в стратосферу.
Не хоче спокійно жити,
В Небо стремиться шлях проложити.

Цікавість людину завжди підганяє,
Тому і спокою у землян немає.
А ще хоче дізнатися вона,
Чи є потойбічне життя?

Надмірна цікавість багатьох згубила,
Джина з пляшки на горе пустила.
Тепер він загрожує всім,
Подумайте добре,як справитись з ним.

Світ крихкий,як кришталь,
Може розбитись,на жаль.

Більше таких героїв посилає.
Недоторканість еліти трішки буде контролюватись,
Суспільство хоч з виду на краше мінатись.

МУДРІСТЬ ЖИТТЯ

Хоч я сама і одинока,
Та щиро радуюсь весні.
Любуюсь світом,мов мала дитина,
Час минає в шуканні істини і пізнанні.

Згадка втрат іноді терзає душу,
Друга вірного і сестру забути мушу.
Вірю,що десь літає їх душа,
Як білий лебідь в небесах.

І я колись до них прийду,
А поки що світ,життя і людей люблю.
Люблю спостерігати,що діється навкруг,
Хто людям ворог, а хто друг.

Чомусь Господь народу прозріння не дає,
А лиходій,як заманеться,робить все своє.
В природі завжди гармонія і любов,
Не руйнуйте світові закони без основ.

Щоб долю Атлантиди не повторити,
В злагоді і мирі зі всіма жити.
Життя цінити, природу берегти і любити,
І мудрість праотців в життя впустити.

ВІДЧУТТЯ ДУШІ МОЄЇ

День за днем минали

В чеканні жаданих надій.
Мов лист кленовий мене кружляло
У вихорі непередбачених подій.
Про що мріялось колись,
Міражом знімалось ввись.
А нам біль, гіркота залишилась,
Недоспіваною пісня лишилась.

По небу хмаринкою пройшло,
Молодості і долі теж на зло.
Немов крилом торкнулось,
Від зрілості я оглянулась.

І зрозуміла все тоді,
Що вичерпано долею послані всі дні.
Високий дух і сила
Мене весь час живила.

Тому душа моя космос відчувала,
Мені наснагу, віру, живильну силу посилала.

БАТЬКІВЩИНИ ЗОВ

Хоч дні сонячні і теплі,
А птахи на південь відлітають.
Подих холоду вже відчувають,
Віщуни, орієнтиру не втрачають.

В леті тім Батьківщину прославляють;
Південь для них тимчасове пристанище:
Зиму пережить, де краще.
Хоч пожива є і тепло,
Але туга за тим краєм, де лишилося гніздо.

Де з яєчка вискочив у світ,
Вперше почув привітну материнську річ.
Той край всім є Батьківщина,
Наймиліший і найкращий, як дитина.

Навесні повертаються додому,
На гніздів'я і до праці знову.
Батьківщину не зрадить птах,
Інстинкт предків повторює однак.

* * *

Не шукай вигоди легкої,
Лиш праця приносить радість у спокої.
Пройди стежиною, якою люди йшли,
Остав на ній сліди свої.

Гарний слід, щоб Батьківщині послужив,
Нащадок ним гордився і любив.

* * *

І носить же таких Земля,
Він улесливі промовляє всім слова.
А завтра наклеп – донос напише,
В тюрму посадить, або знище.

* * *

Його жінка обід не варить,
Все про гроші марить.
Сам пере, консервує і пече,
Вона від лежні на пляж в Крим втече.